

NESNÁŠÍM TĚ

VI KEELAND
PENELOPE WARD

 BARONET

Nesnáším tě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Vi Keeland, Penelope Ward

Nesnáším tě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**NESNÁŠÍM
TĚ**

NESNÁŠÍM TĚ

VI KEELAND
PENELOPE WARD

 BARONET

Copyright © 2018. HATE NOTES by Vi Keeland & Penelope Ward
Translation © Darina Povolná 2019
Cover design by Eileen Carey

ISBN tištěné verze 978-80-269-2311-4

ISBN e-knihy 978-80-269-2313-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2314-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2312-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Kimberly,
že našla Reedovi a Charlotte správný domov*

1. kapitola

Charlotte

Před rokem byste mě tu nepotkali ani omylem. Nechápejte mě nějak špatně – nejsem snob. Když jsem vyrůstala, trávil jsem s mámou celé hodiny probíráním se ramínky v bazarech. To ale bylo v době, kdy se bazaru říkalo Goodwill a ty obchody se nacházely převážně v dělnických čtvrtích. V dnešní době se použité zboží označuje jako vintage a prodává se na Upper East Side.

Nosila jsem věci „lehce obnošené“, ještě než se v Brooklynu usídlili bohatí lidé.

S bazarem jsem neměla problém. Co mi dělalo problém, byly ty příběhy, které se za použitými svatebními šaty skrývaly.

Proč tu jsou?

Sundala jsem z ramínka šaty od Very Wang s překládaným živůtkem a kaskádovitou tylovou sukni. Čekala pohádku. Odhadovala jsem to na rozvod po půl roce. Jemná krajka na šatech ve stylu mořské panny od Monique Lhuillier – ženich tragicky zahynul při autonehodě. Zničená nevěsta je pak věnovala církvi na každoroční bazar. Lstivá nakupující je shrábla lacino a ztrojnásobila svou investici, když je prodala.

Každé použité svatební šaty měly nějaký příběh a ten můj se jmenoval *Jak se z něj stal zmetek, co podvádí*. Povzdechla jsem si a otočila se ke dvěma ženám za pultem, co se o něčem dohadovaly rusky.

„Ty jsou z kolekce na příští rok, že?“ zeptala se mě ta vyšší žena s podivně a nepravidelně namalovaným obočím.

Snažila jsem se jí na ně nezírat, ale nepovedlo se. „Ano. Jsou z jarní kolekce Marchesy.“

Ženy projížděly katalogy, i když jsem jim už ve chvíli, kdy jsem před dvaceti minutami vešla, oznámila, že šaty jsou z ještě nepublikované kolekce. Předpokládala jsem, že chtějí mít představu o původních cenách dotyčné značky.

„Nemyslím, že byste je tam našly. Moje budoucí tchyně, chci říct moje bývalá budoucí tchyně je nějak příbuzná s jednou z návrhárek.“

Ženy na mě chvíli zíraly a pak se do sebe znovu pustily.

No dobře. „Nejspíš potřebujete víc času,“ zamumlala jsem.

Vzadu v obchodě jsem narazila na stojan s popiskem VIROBENO NA ZAKÁZKU. Usmála jsem se. Toddova matka by dostala infarkt, kdybych ji vzala někam, kde jsou na štítících chyby. Byla znechucená už tehdy, když jsem se šla po šatech podívat v obchodě, kde jí nenabídli šampaňské, zatímco jsem byla ve zkušební kabince. Bože, vážně jsem byla tak zblblá z toho pozlátka u Rothových, že se ze mě málem stala jedna z těch ufnukaných meger.

Přejížděla jsem konečky prstů po róbách vyrobených na zakázku a povzdechla jsem si. Tyhle šaty za sebou měly zřejmě ještě zajímavější příběhy. Nevěsty, které byly pro svého nudného přítele či manžela příliš svo-

bodomyslné. Byly to ženy, co si stály za svým a šly proti proudu, pochodovaly na politických shromážděních, ženy, které věděly, co chtějí.

Zastavila jsem se před bílými šaty áčkového střihu, které byly zdobené rudými růžemi. Živůtek korzetu měl červené lemování u kostic. *Opustila svého přítele bankéře kvůli francouzskému umělci odvedle a tyhle šaty měla na sobě, když si Pierra brala.*

Pro tyto ženy se žádné šaty od návrháře nemohly hodit, protože věděly přesně, co chtějí, a nebály se si o to říct. Šly za hlasem svého srdce. Závíděla jsem jim. Bývala jsem jako ony.

Hluboko uvnitř jsem byla dívka se štítkem virobenu – psáno právě takhle. Kdy jsem se šla z cesty a začala jít s proudem? Tak třeba to, že jsem neměla odvalu říct Toddově matce o svých pocitech, a proto jsem skončila s těmihle snobskými a nudnými šaty.

Když jsem se dostala k posledním šatům ze stojanu VIROBENO, úplně jsem se zasekla.

Peříčka!

Byla to ta nejkrásnější peříčka, co jsem kdy viděla. A šaty nebyly bílé, ale měly narůžovělou barvu. Tohle bylo *přesně* ono. Právě takové bych si vybrala, kdybych mohla mít šaty *virobené* na zakázku. Tohle nebyly jen tak nějaké šaty. To byly TY šaty. Vršek byl lehce zvlněný a bez ramínek. Menší jemná pírká zdobila výstřih. Celý živůtek byl pošíť krajkou až k nádherné sukni v trumpetovém střihu. Spodní lem byl posetý dalšími peříčky. Ty šaty přímo *zpívaly*. Byly kouzelné.

Jedna z žen vepředu postřehla, jak se na šaty dívám.
„Smím si je zkusit?“

Přikývla a vedla mě do zkušební kabinky vzadu.

Svlékla jsem se a opatrně se do šatů nasoukala. Róba mých snů mi však bohužel byla o číslo menší. Všechny

no to zažíráání stresu, co jsem v poslední době provo-
zovala, si vybralo svou daň.

Nechala jsem proto záda rozepnutá a jen se zhlížela
v zrcadle. *Teda*. Teda rozhodně jsem nevypadala jako
sedmadvacetiletá žena, která právě dala kopačky své-
mu snoubenci za to, že ji podváděl. Nevypadala jsem
jako někdo, kdo potřeboval prodat svoje svatební šaty,
aby mohl jíst něco jiného než instantní čínskou polév-
ku dvakrát denně.

Cítila jsem se v těch šatech, jako kdybych neměla
žádné potíže. Nechtělo se mi je sundat. Jenže jsem se
potila a nechtěla jsem je zničit.

Než jsem je ale svlékla, pohlédla jsem na sebe napo-
sledy do zrcadla a představila se imaginární osobě, jež
by obdivovala mé nové já.

Sebevědomě jsem si dala ruce v bok a prohlásila:
„Zdravím, jsem Charlotte Darlingová.“ Rozesmála
jsem se, protože jsem zněla tak trochu jako reportér-
ka ze zpráv.

Když jsem si šaty svlékla, všimla jsem si kousku ně-
čeho modrého. Byl to útržek papíru přišitý do podšívky.

*Něco půjčeného, něco modrého, něco starého, něco
nového.* Takhle nějak to bylo, ne? Nebo obráceně?

Napadlo mě, že tohle možná bylo právě to „něco
modrého“.

Zvedla jsem látku se vzkazem blíž a přimhouřila oči,
abych to přečetla. Nahoře bylo vyraženo: „Z kanceláře
Reeda Eastwooda. Přejížděla jsem prsty po každém slo-
vě, zatímco jsem to četla.

Pro Allison

*„Řekla: ‚Odpust‘, že jsem snílek, ‘ a on ji
vzal za ruku a odpověděl: ‚Odpust‘, že jsem*

tu nebyl dřív, abych mohl snít s tebou. ““
– *J. Iron Word*

*Děkuju, žes všechny moje sny učinila
skutečností.*

S láskou
Reed

Srdce se mi rozbušilo. Tohle byla určitě ta nejromantičtější věc, kterou jsem kdy četla. Nedokázala jsem si vůbec představit, jak tu mohly ty šaty skončit. Jak se mohla žena, co má všech pět pohromadě, vzdát takové silné vzpomínky? Jestliže jsem si předtím myslela, že tyhle šaty jsou přesně ono... teď bylo jasné, že to tak je.

Reed Eastwood ji miloval. *Ale ne*. Doufala jsem, že Allison nezemřela. Protože muž, který někomu napíše taková slova, přece jen tak nepřestane milovat.

Obsluha na mě zavolala. „Je všechno v pořádku?“

Odhrnula jsem závěs, abych na ni viděla. „Ano... v pořádku. Nejspíš jsem se do těch šatů zamilovala. Už jste vymyslely, kolik bych mohla dostat za ty šaty od Marchesy?“

Zavrtěla hlavou. „Nevyplácíme peníze. Dostanete kredit v obchodě.“

Kruci.

Vážně jsem potřebovala peníze.

Ukázala jsem na růžové šaty s peříčky. „Kolik by stály tyhle?“

„Můžeme vám je za ty vaše vyměnit.“

Bylo to lákavé. Ty šaty pro mě byly jako totemové zvíře a měla jsem pocit, že ten vzkaz mohl být napsaný pro mě mým imaginárním dokonalým snoubencem.

Nechtěla jsem hádat, co se za nimi skrývá za příběh. Chtěla jsem ho žít a vytvořit pro ty šaty příběh vlastní. Možná ne teď, ale někdy v budoucnu. Chtěla jsem muže, který mě ocení, kdo se bude na mých snech podílet a bude mě bezvýhradně milovat. Chtěla jsem muže, který by mi takový vzkaz napsal.

Potřebovala jsem, aby mi tyhle šaty visely ve skříni a připomínaly mi, že skutečná láska může existovat.

Než bych si to stihla rozmyslet, vyhrkla jsem: „Vezmu si je.“

2. kapitola

Charlotte

O dva měsíce později

Potřebovala jsem předělat svůj životopis. Dvě hodiny jsem projížděla online nabídky práce a došlo mi, že budu muset svoje schopnosti trochu příkrášlit.

Ta hloupá brigáda, se kterou jsem dnes skončila, by mohla vylepšit moje administrativní zkušenosti. Aspoň na papíře by to mohlo vypadat dobře. Otevřela jsem ve Wordu svůj pokus o životopis a přidala tam svoji poslední pozici právní asistentky.

Worman a partneři. David Worman, advokát, pro kterého jsem posledních třicet dní pracovala, byl pěkný slizoun. Když jsem do životopisu dopsala data a adresu, opřela jsem se v židli a přemýšlela, co bych z náplně práce pro toho blbečka mohla použít jako pracovní zkušenost.

Copak tam máme. Poklepala jsem si prstem po bradě. *Co jsem tenhle týden pro slizouna dělala? Hmm...* Včera jsem mu sundala ruku ze svého zadku, zatímco jsem ho varovala, že ho nahlásím na Komisi pro rovné pracovní příležitosti. To tam rozhodně musí být. Napsala jsem:

Schopnost zvládat více úkolů najednou ve stresujícím prostředí.

V úterý mě slizoun učil, jak posunout datum na poštovním razítkovacím stroji, aby si finanční úřad myslel, že vyplnil daně včas, a neuložil mu pokutu. *To bylo dobrý.* Vrznu to tam taky.

Schopnost dodržovat termíny.

Minulý týden mě poslal do La Perly, abych vybrala dva dárky – něco hezkého pro jeho ženu k narozeninám a také něco sexy pro „dobrou kamarádku“. Tak nějak jsem si na účet toho blba přidala i něco malého pro sebe. Rozhodně jsem si momentálně nemohla dovolit tanga za osmatřicet dolarů.

Vysoké pracovní etické standardy a smysl pro speciální úkoly.

Přidala jsem ještě pár pitomostí, vyšperkovala dovednosti a zaslala svoje CV haldě agentur a odměnila se sklenkou vína naplněnou po okraj.

Jaký jsem to vedla vzrušující život. *Nezadaná sedmadvacítka v pátek v New Yorku a má na sobě tepláky a tričko, když ještě není ani osm večer.* Neměla jsem náladu jít ven. Neměla jsem chuť popíjet martini za šestnáct dolarů v luxusních barech, kde se nosí chlapi jako Todd v drahých oblecích, aby zamaskovali toho vlka uvnitř. Místo toho jsem pustila Facebook a rozhodla se omrknout, jaké životy vedou všichni ostatní – aspoň ti, co je dávají na odiv.

Zed? byla plná typických pátečních postů – úsměvy o happy hour, obrázky jídla a fotky dětí, které už někteří mí přátelé měli. Bezcílně jsem to sjízděla a usr-

kávala víno... než jsem narazila na fotku, u které jsem ztuhla. Todd sdílel fotku, kterou postoval někdo jiný. Byl na ní on bok po boku se ženou – ženou, co mi byla hodně podobná. Mohla by to být moje sestra. Blond vlasy, velké modré oči, světlá pleť, plné rty a stejný výraz plný obdivu k Toddovi, jaký jsem kdysi taky mívala. Podle toho, jak byli oblečení, mě napadlo, že jdou možná na svatbu. Potom jsem si přečetla popisek dole:

Todd Roth a Madeline Elginová oznámili své zasnoubení.

Své zasnoubení?

Naše zasnoubení skončilo před sedmasedmdesáti dny – ne že bych to počítala. A on už požádal o ruku nějakou jinou? Krucinál, vždyť to ani nebyla ta ženská, se kterou jsem ho přistihla.

Musela to být nějaká chyba. Ruka se mi klepala vzteky, když jsem myš posunula a klikla na Toddův profil. Samozřejmě že to žádná chyba nebyla. Měl tam už desítky gratulací – a na některé dokonce odpověděl. Zveřejnil taky obrázek jejich spojených rukou, kde byl na její ruce vidět zasnubní prsten. *Můj. Pito-mý. Zasnubní. Prsten.* Můj ex na úrovni se ani neobtěžoval ho vyměnit, když jsem ho po něm mrskla, zatímco si zapínal kalhoty. Určitě ani nevyměnil matraci, na níž jsme spali celé dva roky, než jsem se odstěhovala. Madeline už byla nejspíš nákupčí v Rothově řetězci obchodů – seděla za mým stolem a dělala práci, ze které jsem odešla, abych se nemusela každý den dívat do jeho podrazáckého ksichtu.

Cítila jsem se... nebyla jsem si jistá, jak jsem se cítila. Špatně. Poraženě. Naštvaně. *Postradatelně.*

Zvláštní bylo, že jsem nežárlila na to, že muž, o kterém jsem si myslela, že ho miluju, se posunul dál. Pro-

stě jen bolelo, že mě tak snadno nahradil. Jen mi to potvrdilo, že to, co mezi námi bylo, nebylo nic výjimečného. Když jsem to s ním skončila, přísahal, že mě získá zpátky – pověděl mi, že jsem láska jeho života a nic ho nezastaví, aby mi dokázal, že k sobě patříme. Květiny a dárky ustaly po dvou týdnech. Telefonáty po třech. Teď jsem věděla proč – našel lásku svého života, už zase.

Samotnou mě překvapilo, že nebrečím. Bylo mi jen smutno. *Vážně smutno*. Společně s mým životem, bytem, prací a důstojností mě Todd obral o můj ideál, ve který jsem vždycky věřila – skutečnou lásku.

Oprěla jsem se v židli a zavřela oči, několikrát jsem se zhluboka nadechla. Potom jsem se rozhodla, že ty zprávy nenechám jen tak být. Takový nesmysl! Neměla jsem na vybranou než jednat. Proto jsem udělala to, co by udělala kterákoli zhrzená holka z Brooklynu poté, co zjistí, že její bývalý snoubenec ani nečekal, až postel vychladne, než si přivedl jinou ženu.

Dopila jsem flašku vína.

Jo. Byla jsem nalitá.

Sice se mi nemotal jazyk, ale tak trochu mě prozrazovalo to, že jsem seděla v opeříčkované svatební róbě a popíjela přímo z lahve. Zaklonila jsem hlavu ve velice neženském gestu a vytáhla posledních pár kapek, než jsem s lahví praštila o stůl. Drcla jsem do notebooku, který se probрал ze spánkového režimu. Uvítal mě šťastný párek.

„Udělá ti přesně to samý.“ Zamávala jsem prstem před obrazovkou. „Víš proč? Protože kdo jednou podvede, bude podvádět vždycky.“

Ta pitomá peříčka mě znovu zalechtala na noze. Za poslední hodinu se to stalo už x-krát, a stejně jsem pokaždé měla pocit, že mi leze po noze brouk. Když jsem se zase natáhla, abych se poškrábala, o něco jsem zachytila rukou, a pak mi došlo, co to je. Ten modrý vzkaz.

Zvedla jsem sukni, otočila šaty naruby a přečetla si vzkaz znovu.

Pro Allison

„Řekla: ‚Odpust‘, že jsem snílek, ‘ a on ji vzal za ruku a odpověděl: ‚Odpust‘, že jsem tu nebyl dřív, abych mohl snít s tebou. ‘“

– J. Iron Word

Děkuju, žes všechny moje sny učinila skutečností.

S láskou

Reed

Srdce se mi toužebně sevřelo. Bylo to tak krásné. Taková romantika. Co se s těmi dvěma stalo, že tyhle jedinečné šaty skončily na jedné opilé holce, místo aby byly pečlivě uchovávány pro jejich dcery? Byl to jen takový pokus, ale stejně jsem se na Toddovu tvář už nemohla dívat. Zadala jsem proto do Facebooku: Reed Eastwood.

Byla jsem překvapená, když na mě vypadli v New Yorku hned dva. Prvnímu bylo asi tak kolem pětadesáti. Šaty byly sice pro nevěstu jeho věku trochu moc sexy, ale stejně jsem se na něj mrkla. Reed Eastwood měl ženu jménem Madge a zlatého retrívra Clinta. Taky měl tři dcery a plakal, když jednu z nich vedl loni k oltáři.

Jedna moje část sice chtěla projíždět svatební fotky Reedovy dcery, abych se mučila ještě o něco víc, ale přesunula jsem se k dalšímu Reedu Eastwoodovi.

Tep se mi zrychlil prakticky až k vystřízlivění, když se mi na monitoru objevil jeho profilový obrázek. Tenhle Reed Eastwood byl naprosto dokonalý. Byl tak neskutečně hezký, až jsem si říkala, že by to mohla být fotka nějakého modela, kterou někdo použil jako vtípek nebo návnadu. Když jsem se ale podívala na jeho fotky, byly tam další, které zachycovaly stejného muže. Jedna úžasnější než druhá. Neměl jich tam moc, ale poslední, na kterou jsem klikla – ukazovala jeho s nějakou ženou –, byla stará pár let. Šlo o zásunbní foto – Reed Eastwood a *Allison Bakerová*.

Našla jsem autora modrého vzkazu a jeho lásku.

Mobil mi na nočním stolku vibroval jako posedlý. Natáhla jsem se pro něj, právě když to spadlo do hlasové schránky. Půl dvanácté. Sakra, musela jsem totálně vytuhnout. Pokusila jsem se polknout, ale v puse jsem měla vyprahlo. Potřebovala jsem velkou sklenici vody, ibuprofen, koupelnu a zatáhnout závěsy v ložnici, aby odfiltrovaly to příšerně vlezlé slunce.

Dovlekla jsem se do kuchyně a přinutila se doplnit tekutiny, i když se mi houpal žaludek. Existovala možnost, že voda bude i s prášky v dohledné době putovat opačným směrem. Potřebovala jsem si lehnout. Po cestě zpátky do ložnice jsem prošla kolem notebooku. Byla to bolestná připomínka noci, kterou jsem měla jako v mlze – a toho, proč jsem vyžahla sama celou lahev vína.

Todd se zasnoubil.

Byla jsem na něj naštvaná, protože mi dneska bylo nanic. A ještě vytočenější jsem byla na sebe, že jsem mu dovolila zničit další den mého života.

Eh.

Paměť jsem měla zamlženou, ale fotku šťastného párečku jsem si samozřejmě vybavovala naprosto jasně. Najednou mě popadla panika – *proboha, snad jsem neudělala něco pitomého, na co si nepamatuju*. Snažila jsem se tu myšlenku ignorovat, a dokonce jsem se vrátila ke dveřím ložnice, ale věděla jsem, že s tímhle pocitem nebudu mít klid. Vrátila jsem se proto ke stolu, zapnula počítač a začala kontrolovat zprávy. Oddechla jsem si, když jsem zjistila, že jsem Toddovi nenapsala, a zalezla jsem zpátky do postele.

Bylo už odpoledne, když jsem se konečně začala cítit jako člověk a dala si sprchu. Potom jsem vyndala mobil z nabíječky, posadila se na postel s ručníkovým turbanem na hlavě a projížděla si zprávy. Úplně jsem zapomněla, že mě předtím probudil telefon, dokud jsem neviděla, že mám novou hlasovou zprávu. Nejspíš to byla zase nějaká agentura, co chtěla promarnit další den mého života pohovorem, aniž by pro mě měla nějakou pracovní nabídku. Zmáčkla jsem „Přehrát“ a vzala hřebec, abych se učesala, zatímco budu poslouchat zprávu.

„Zdravím, slečno Darlingová. Tady Rebecca Sheltonová z Eastwoodových nemovitostí. Volám vám ohledně vaší žádosti na prohlídku střešního bytu v Millennium Tower. Máme volno dnes ve čtyři hodiny. Pan Eastwood bude přítomen, kdybyste se pak chtěla podívat, třeba kolem páté hodiny? Prosím, ozvěte se nám, zda vám čas vyhovuje. Naše číslo je...“

Telefonní číslo jsem nezachytila, protože jsem telefon upustila na postel. *Proboha*. Naprosto jsem zapomněla, že jsem si hledala toho týpka, co napsal modrý

vzkaz. Útržky informací se mi začaly vynořovat z mlhy. Ta tvář. *Ta překrásná tvář.* Jak jsem na to mohla zapomenout? Vybavovala jsem si, jak jsem projížděla jeho fotky... pak informace o něm..., což mě dovedlo na stránku Eastwoodových nemovitostí. Potom mám ale totální okno.

Popadla jsem notebook, prohledala historii a otevřela poslední stránku, kterou jsem navštívila.

Eastwoodovy nemovitosti jsou jedna z největších nezávislých zprostředkovatelských společností na světě. Propojujeme nejprestižnější a nejexkluzivnější nemovitosti s vhodnými kupci a zajišťujeme maximální soukromí na obou stranách. Ať už sháníte luxusní newyorský střešní byt s výhledem na park, nemovitost na hamptonském pobřeží nebo okouzující útěk na zámek v horách, anebo jste odhodláni zakoupit si soukromý ostrov, vaše sny začínají u Eastwooda.

Byl tam odkaz na vyhledávání nemovitostí, napsala jsem tam proto název místa, které žena zmínila v hlasové zprávě: *Millennium Tower*. Samozřejmě na mě vyskočil střešní byt na prodej. Za pouhých 12 milionů dolarů jsem mohla vlastnit byt na Columbus Avenue se širokým výhledem na Central Park. *Vypíšu vám šek.*

Když jsem se nabažila videa a hromady fotek, klikla jsem tam, abych si sjednala schůzku k prohlídce nemovitosti. Vyskočila na mě přihláška, kde se v záhlaví psalo: *S ohledem na soukromí a bezpečnost našich prodejců požadujeme od všech potenciálních kupců vyplnění přihlášky k prohlídce nemovitostí. Kontaktovat budeme pouze ty kupce, kteří vyhoví našim přísným předběžným kritériím.*

Odfrkla jsem si. *To máš suprový předběžný kritéria, Eastwoode.* Nebyla jsem si jistá, jestli mám vůbec dost peněz na metro do centra, abych se do toho nóbl bej-

váku dostala, natož ho koupila. Bůhví, co jsem tam napsala, že to prošlo.

Zavřela jsem tu stránku a chtěla jsem vypnout i notebook a jít si znovu lehnout, když jsem se rozhodla ještě jednou na Facebooku omrknout pana Romantika.

Bože, byl tak úžasný.

Co když...

Neměla bych.

Z nápadů, co vznikly z opilosti, ještě nikdy nevzešlo nic dobrého.

Nemůžu.

Ale...

Ta tvář...

A ten vzkaz.

Je tak romantický. Tak krásný.

Navíc... nikdy jsem neviděla zevnitř střešní byt, co stojí dvanáct mega.

Vážně bych neměla.

Jenže na druhou stranu... poslední dva roky jsem dělala všechno, co bych dělat *měla*. A kam mě to dostalo?

Přesně sem. Dostalo mě to přesně do téhle situace – mám kocovinu, jsem bez práce a sedím v tomhle mizerném bytě. Možná je načase, abych pro změnu dělala věci, které bych *neměla*. Zvedla jsem telefon a chvíli jsem váhala s prstem nad tlačítkem „Volat“.

Kašlu na to.

Nikdo se to nedozví. Může to být sranda – pořádně se oháknout a zahrát si na bohatou slečinku, zatímco uspokojím svoji zvědavost ohledně toho chlapa. Co by se mohlo stát?

Nic mě nenapadlo. *I když co se to říká o zvědavosti...*

Zmáčkla jsem „Volat“.

„Ahoj. Tady je Charlotte Darlingová a chtěla bych potvrdit schůzku s Reedem Eastwoodem...“

3. kapitola

Charlotte

Klidně se tu už můžete rozhlížet nebo zůstat ve foyer – jak vám to vyhovuje. Pan Eastwood právě dokončuje předchozí schůzku a měl by se za vámi za chvíli zastavit.“

Očividně je na to, aby vás provedli nóbl bytem, potřeba víc než jednoho člověka. Nejenže byl někde poblíž Reed Eastwood, ale byla tu i hosteska, která na mě čekala, aby mě pozdravila a podala mi lesklou brožuru s informacemi o nemovitosti.

„Děkuju,“ stihla jsem říct, než zmizela.

Stála jsem ve foyer a svírala svou jasně zelenou kabelku Kate Spade, kterou jsem získala ve výprodeji T.J.Maxx, a přepadl mě pocit, že tohle je možná pořádná chyba.

Musela jsem si připomenout, *proč* tu jsem. Co jsem mohla ztratit? Vůbec nic. Můj život stál za starou belu, a kdyby nic jiného, mohla bych uspokojit svou zvědavost ohledně autora modrého vzkazu a nechat to pak celé plavat. Potřebovala jsem jen vědět, co se s ním stalo – s nimi – a půjdu si dál svojí cestou.

O půl hodiny později jsem stále ještě čekala. Z opač-

né části bytu jsem slyšela tlumený hovor, ale nikdo zatím nepřišel.

Potom se po mramorové podlaze rozezněly kroky.

Tep se mi zrychlil a pak zase zpomalil, když jsem uviděla hostesku, jak přes foyer k východu vyprovází movitě vyhlížející pár. Reed Eastwood nikde.

Žena držela malého bílého psíka a usmála se na mě, než všichni tři zmizeli ve výtahu.

Kde je?

V jednu chvíli mě napadlo, jestli na mě nezapomněl. Bylo tam tak ticho. Měli tu nějaký zadní východ? Sice jsem měla nejspíš zůstat ve foyer, ale rozhodla jsem se trochu projít a dorazila do veliké knihovny.

Místnost byla obložená tmavým dřevem. Všechny zdi byly od podlahy ke stropu pokryté otevřenými policemi. Chodila jsem po perském koberci, který nejspíš stál víc, než bych vydělala za celý rok.

Vůně knih byla omamná. Vykročila jsem k jedné polici a vytáhla knihu, která mě zaujala – *Dobrodružství Huckleberryho Finna* od Marka Twaina. Vybavovala jsem si, že jsem o té knize slýchala ve škole, ale nemohla jsem si za boha vzpomenout, o čem je.

„První skvělý americký román, tedy podle toho, koho se ptáte.“

Při zvuku jeho hlubokého, pronikavého hlasu jsem se zachvěla. Byl to ten druh hlasu, který vámi rezonoval.

Přitiskla jsem si ruku k hrudníku a otočila se. „Vyděsil jste mě.“

„Myslela jste si, že jste tu sama?“

Když jsem na něj pohlédla, úplně jsem ztuhla. Reed Eastwood byl stejně temný a hrozivý jako tenhle pokoj. Stačil jediný pohled a rozklepala se mi kolena. Byl ještě vyšší, než jsem si představovala, a měl na sobě košili, která byla jistě šitá na míru. Sedla mu jako

ulitá. Taky měl motýlka a kšandy, což by na komkolí jiném mohlo vypadat dost podivně. Jenže na tomhle chlapovi – na jeho svalnatém hrudníku – to bylo neuvěřitelně sexy.

Stál ve dveřích, pozoroval mě a držel šanon. Připadalo mi, že je to trochu nevychované, ale je fakt, že jsem s takovou situací neměla žádnou zkušenost. Copak realitní agent klientovi obvykle nepodává ruku? Neomluví se, že má zpoždění?

„Četla jste ji?“ Opět mnou zavibroval jeho hlas.

„Co?“

„Tu knihu, kterou držíte. *Dobrodružství Huckleberryho Finna*.“

„Aha. No... četla. Myslím... před lety ve škole.“

Zamrazilo mě, když se ke mně blížil a věnoval mi skeptický pohled, jako kdyby mou odpověď prohlédl. Cítila jsem se nesvá. Jeho oči měly barvu hořké čokolády – ten nejtmaší odstín hnědé. Když mě znovu sjel pohledem, ztvrdly mi bradavky.

„Co vás přimělo si tu knihu vybrat?“

Odpověděla jsem upřímně: „Její hřbet.“

„Hřbet?“

„Ano. Je černočervený a ladí se zbytkem místnosti. Prostě... mě zaujal.“

Rty se mu zkroutily do cynického úsměšku, ale nesmál se. Měla jsem pocit, že mě studuje. Z té jeho intenzity se mi chtělo vzít nohy na ramena a zapomenout na celý tenhle praštěný nápad. *Vůbec* nebyl takový, jakého jsem si ho podle toho vzkazu představovala.

O tohle jsem se neprosila.

„No tak aspoň jste upřímná.“ Naklonil hlavu. „Že?“

Začala jsem se potit. „Cože?“

„Že jste upřímná.“

Vyzývavě čekal, co řeknu.

Odkašlala jsem si. „Jsem.“

Přiblížil se, vzal mi knihu z ruky a přitom se jeho prsty dotkly mých. Ten letmý dotek byl elektrizující. Nedokázala jsem si pomoci a mrkla na jeho levou ruku, jestli tam má snubní prsten. Žádný tam nebyl.

„Ve své době to byla kontroverzní kniha,“ řekl.

„Cože to tam vlastně bylo?“ *Jistě*. Jako kdybych to někdy dřív věděla.

Čekala jsem, co odpoví, a vdechovala jeho vůni.

Reed přešel dlouhými prsty po ostatních knihách na polici a ani se na mě nepodíval, když pokračoval: „Je to satirické ztvárnění atmosféry na Jihu krátce před přelomem století, ale autorovo pojetí rasismu a otrokářství je mnohými interpretováno značně odlišně. Odsud ta kontroverze.“ Konečně se ke mně otočil. „Pravděpodobně jste se to učili ve škole, když jste nedávala pozor.“

Polkla jsem.

První zjištění o Reedu Eastwoodovi: pohrdavý pabl. *Pohrdavý pabl – co má pravdu. Nedávala jsem pozor*: Vrátil knihu a pohlédl na mě. „Čtete?“

Každá jeho otázka zněla jako výzva k souboji.

„Ne. Tedy... četla jsem romance. Ale teď už ne.“

Zvedl na mě posměšně obočí. „Zamilované romány?“

„Ano.“

„To mi povězte, slečno Darlingová, jak to, že někdo, kdo nečte – když nepočítám sem tam nějakou romanci – se zajímá o střešní byt s knihovnou, co zabírá pětadvacet procent celého bytu?“

Vyhrkla jsem první věc, která mi přišla na mysl – cokoli, čím bych se vyhnula trapnému tichu.

„Myslím, že knihovna dodává místu charakter. Být obklopena knihami je vážně rajcovní... a útulné... Já neví. Je na tom něco fascinujícího.“

Bože, to ale byla blbá odpověď.

Dál se na mě zvědavě díval, jako kdyby čekal něco víc. Bylo mi z jeho pohledu nepříjemně, nejen proto, že byl tak vážný, ale taky kvůli faktu, že byl tak *přitažlivý*. Tmavé vlasy měl sčesané ke straně a na rozdíl od zbytku nebyly perfektně upravené. Také měl třídení střiště. Reed kolem sebe šířil zneklidňující energii, která tak nějak neseděla s jeho celkovým zjevem. Něco v jeho očích mi prozrazovalo, že by neměl sebe-menší problém mě ohnout přes koleno a naplácat mi takovým způsobem, že bych to cítila ještě celé dny. Aspoň mi právě tohle prolítlo hlavou.

Stála jsem v té tiché knihovně a síla jeho pohledu mi rozklepala kolena.

Nakonec pronesl: „Půjdeme se podívat dál?“

„Ano... prosím. Proto jsem tady.“

„Fajn,“ zamumlal.

Vydechla jsem úlevou, protože jsem byla vděčná, že změníme prostředí. Ta knihovna na mě začínala působit jako žalář.

Reed na mě rozhodně dělal dojem i zezadu. Sledovala jsem linii jeho pozadí v kalhotách šitých na míru a snažila se z mozku vytěsnit myšlenky sexuálního rázu.

Uvedl mě do úžasné kuchyně. „Máme mahagonové podlahy. Jak si můžete všimnout, je to naprosto lahůdkové – design je dělaný s ohledem na kuchaře a nedávno se to celé rekonstruovalo. Kuchyňské pulty jsou žulové a ostrůvek uprostřed z mramoru. K tomu spotřebiče Bosch z nerezové oceli. Všechno je v prvotřídní kvalitě. Skříně nalakované ručně nabílo. Vaříte, slečno Darlingová?“

Uhladila jsem si černé pouzdrové šaty a odpověděla: „Občas ano.“

„Výborně. Klidně se tu porozhlédněte. Ptejte se, kdyby vás něco zajímalo.“

Začínal se ke mně snad chovat normálně? Tep se mi už trochu uklidňoval.

Procházela jsem se tou prostornou kuchyní a moje podpatky ťukaly o podlahu. Opřel se svalnatými předloktími o ostrůvek a nespouštěl ze mě pohled. Přestávka v té jeho neúprosné intenzivnosti byla očividně krátká. Bylo to tu zpátky.

Prinutila jsem se od něj odtrhnout pohled a přikývla jsem. „Velice hezké.“

„Otázky?“

„Ne.“

„Jste připravena pokračovat?“

„Ano.“

Další byla ložnice. Bylo tam šero, ale široké okno, které nabízelo dechberoucí výhled na město, to plně kompenzovalo.

„Tohle je ložnice. Projděte se až do té prostorné šatny. Přilehlá koupelna zahrnuje parní sprchu, Jacuzzi vanu a mramorové podlahy. Jak můžete vidět, ze všech místností je tu nejlepší výhled.“

Dávala jsem si načas a všechno si pečlivě prohlížela, abych vypadala ještě jakžtakž seriózně. Šel těsně za mnou, což mě celou našponovalo. Byla jsem hodně citlivá na jeho sexualitu a nelíbilo se mi to. Tenhle muž nebyl příjemný. To nebyl Reed – aspoň ne ten Reed, o kterém jsem snila. Můj Reed mi měl poskytnout novou naději. Jenže tenhle ze mě naopak pomalu vysával život.

Jakmile jsme se vrátili zpátky do hlavního prostoru ložnice, pohlédl na mě. „Máte nějaké otázky? Připomínky?“

Potřebovala jsem to jen prostě ukončit. Řekni něco.

„Myslím... no... že tohle je na mě až moc prostoru.“

Posadil se na postel a překřížil ruce, ale stále držel ten šanon. „Až moc prostoru...“

„Ano. Připadá mi, že je to jen pro mě samotnou možná až příliš. Já... hodně pracuju. A... neměla bych čas si to užít.“

Zíral na mě – naprosto otevřeně civěl. „Aha, jistě. Instruktorka psího surfování.“

Psího čeho?

„Pardon?“

Poklepal ukazováčkem na složku. „Vaše povolání. Vyplnila jste přihlášku a zadala tam všechny své údaje. Ta práce zní skutečně velice komplikovaně – psí surfování. Jak jste se k tomu dostala?“

Krucinál.

Do čeho jsem se to navrtala?

V téhle chvíli byla lež snadnější než říct prostě pravdu.

Začala jsem si vymýšlet. „Jak jste řekl... je to velice... komplikované. Je na to třeba.... Hodně školení. A hodně praxe.“

„Jak přesně to funguje?“

Jak funguje psí surfování? Dává mi pěkně na prdel.

„Stojíte na prkně vzadu a... pes stojí vepředu... a no...“ ztratila jsem nit.

„Surfuje.“ Uchechtl se.

„Přesně.“

Reed se postavil a blížil se ke mně. „Je to tedy dobře placené?“

Polkla jsem a zavrtěla hlavou. „To ani ne.“

Zrychloval kadenci otázek.

„Takže máte našetřeno?“

„Ne.“

„Jestliže vám vaše povolání neumožňuje dovolit si takového bydlení, jak za něj chcete zaplatit?“

„Mám jiné zdroje...“

Náhle měl úplně ledový pohled. „Vážně? Protože podle zprávy o vaší kreditní kartě žádné *nemáte*.

Vlastně jste podle ní úplně na mizině, *Charlotte*.“ Moje jméno mu vyšlo z úst jako nějaká sprostá nadávka.

Vzal ze složky kus papíru a podržel mi ho před očima.

„Kde jste to získal?“ Sykla jsem a vytrhla mu ho z ruky. „Vy jste si mě prověřoval?“

Začal znít rozčileně. „Vážně si myslíte, že budu někomu ukazovat bejvák za dvanáct milionů dolarů, aniž bych si ho proklepl? Tak naivní snad nejste.“

Cítila jsem se ponížena. „Přece si mě nemůžete prověřovat bez mého svolení.“

Zúžil oči. „Dala jste mi svolení, když jste klikla na přihlášku k prohlídce. To vám zřejmě uniklo, jsem v šoku...“

Kapitulovala jsem. „Takže jste to věděl od samého začátku?“

„Samozřejmě že jsem to věděl,“ odfrkl si. „Co třeba ty ostatní věci, o kterých si očividně nepamatujete, že byste je psala?“

Ale ne.

Reed otevřel složku. „Povolání: instruktor psího surfování. Zájmy a koníčky: psi a surfování. Předchozí zaměstnání: noční manažer v baru U Mamlasů.“ Odhodil šanon – nebo s ním spíš mrsknul přes pokoj. Obsah se rozlétl kolem.

„Proč jste tady, slečno Darlingová?“

Málem jsem si krůpla do kalhot. „Jen jsem chtěla vidět...“

„Vidět...“ cedil skrze svoje dokonale bílé zuby.

„Ano. Přišla jsem se podívat...“ *Na vás.* „Nečekala jsem, že se budete chovat tak hnusně.“

Naštvaně se uchechtl. „Hnusně? Absolutně vás nezajímá hodnota něčího času, nakráčíte si sem s kompletně smyšlenou složkou, a vy mně budete říkat, že *já* jsem hnusný? Myslím, že byste se měla podívat do zrcadla,

slečno Darlingová. Kupodivu je to vaše skutečné jméno. Proč jste o všem ostatním lhala, ale uvedla přitom své *pravé* jméno, je pro mě záhadou, nemluvě o tom, že to bylo velice hloupé. Takže ne. Kdybych se zachoval *hnusně*, volal bych už teď ochranku.“

Ochranku?

Před očima jsem měla rudo.

Jak se vůbec opovažuje? Přišla jsem jen proto, abych viděla *jeho*. Abych viděla, že je v pohodě, že oni *oba* jsou v pohodě. A ačkoli jsem si to nedokázala přiznat, jeho nepříjemnost ve mně něco přecvakla.

„Fajn. Chcete znát pravdu? Byla jsem zvědavá. Zvědavá na tohle místo... zvědavá na to, co se zdálo jako úplný opak života, se kterým se poslední dobou potýkám. Chtěla jsem změnu. Byla jsem pár týdnů na dně, tak jsem se jednou večer opila. Brouzdala jsem po internetu a našla tenhle inzerát – našla jsem vás. Chtěla jsem se přijít podívat, ale ne z nějakých zlomyslných důvodů, nebo abych plýtvala vašim časem. Chtěla jsem jen trochu naděje, že se všechno jednou obrátí k lepšímu. Možná jsem chtěla předstírat, že to není tak hrozné, jak to ve skutečnosti je. Ani si nepamatuju, že bych všechny ty pitomosti psala. Víím jenom, že jste mi tu schůzku telefonicky potvrdili, tak jsem do toho šla a říkala jsem si, že je to možná osud – že bych měla přijít a zažít něco neobyčejného.“

Reed mlčel. Tak jsem pokračovala.

„A ve skutečnosti pořád čtu, *Reede*. Bylo mi trapné přiznat pravdu. Stále ještě čtu romance, ale už jenom knížky, ve kterých je tvrdý sex, protože momentálně žádný nemám, vzhledem k tomu, že od té doby, co mě můj snoubenec podváděl, nikomu nevěřím natolik, abych ho k sobě pustila. Takže jo... čtu, *Reede*. Hodně čtu. A využila bych pořádně kus tvojí knihovny,

až na to, že moje knížky bys těm svým nabubřelým zájemcům vystavovat nemohl.“

Trochu se mu zvedly koutky.

„A když se to dá hodit do pomalýho hrnce, uvařit to zvládnou. Ale tu kuchyni bych vlastně vůbec nevyužila. Je to prostě moc. Ale tahle ložnice? Paráda. To by byl sen. Stejně jako celá tahle zkušenost. Je to všechno jenom sen, nic, kde bych někdy mohla vážně žít. Tak mě zažaluj, že jsem *snílek*, Eastwoode.“

Vyrazila jsem pryč a cestou ještě stihla zakopnout o koberec.